

Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL ANNA

 LIBREX

Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

VOLUMUL I DIN TRILOGIA
TRATAMENT SPECIAL

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

— Gloria Montgomery!

În loc de răspuns, primesc liniște. Îmi ridic ochii din fișa plină cu nume și caut cu privirea o fată care ar trebui să se îndrepte acum spre mine și să-mi spună că ea e cea pe care am strigat-o. Dar nu. Această Montgomery întârzie să-mi răspundă, așa că mai strig o dată.

— Gloria Montgomery!

Mai arunc o privire asupra grupului de adolescenți adunați în jurul autobuzelor și tot nu primesc răspuns. Mă decid să trec mai departe și aproape că rostesc următorul nume, când un glas subțire mă oprește la timp.

— Aici! Sunt aici!

Mă întorc spre dreapta și văd o fată scundă cum fuge spre noi, trăgând după ea un troller mic. Oftez și îmi dau ironic ochii peste cap. Anul acesta numărul de înscrieri la Academie a crescut, dar se pare că elevii noi sunt majoritatea... eleve.

Niciodată nu am reușit să înțeleg decizia lui Morris de a lăsa și femeile să-și vâre nasul într-un loc destinat bărbaților, căci până la urmă, care sunt șansele ca o fată să termine liceul militar? De obicei nu fac față programului și antrenamentelor mult prea dure pentru ele.

Roșie în obraji și găfâind, se oprește în dreptul meu. În momentul în care își aruncă rucsacul ca să-l așeze mai bine pe umăr, mă lovește peste mâini și scap mapa, împrăștiind fișele.

— Scuze, mormăie și strâmbă scurt din nasul mic și în vânt.

Ziua mea e îndeajuns de proastă și fără astfel de scene, plus că plouă tare și treaba nu merge mai repede. Sunt ud din cap până în picioare, iar acum sunt și nervos.

— Gloria Montgomery, aproape mârâi la ea.

Smulg hârtiile adunate din mâna unui elev și mă întorc spre blonda din dreapta mea. Pare obosită. Cine știe de unde vine? Dar știu unde se va duce: într-un loc în care fetele ca ea nici nu au ce căuta.

După o analiză scurtă, constat că e prea mică de înălțime, prea slabă, are părul prea lung și, ceea ce observ în ultimul moment, are și un tatuaj pe încheietură – lucru pe care nu-l acceptăm în vreun fel la Academia noastră. O privesc doar de un minut și deja am găsit patru nereguli la ea, dar bănuiesc că voi mai găsi cât pentru o listă întregă.

— Urcă! îi ordon, făcând semn spre autobuzul lângă care ne aflăm.

Cei strigați au urcat deja la îndemnul șoferului. După câteva clipe în care m-a măsurat din cap până în picioare, dă din cap aprobator și își târșăie picioarele – la propriu – până în fața ușilor din față. O urmăresc cu privirea cum se uită chiorăș la treapta care îi ajunge până deasupra genunchilor și pufnesc iritat.

De întârziat, m-am convins că e o întârziată, dar nu mă așteptam ca nici măcar un lucru să nu îl poată face până la capăt. Clatin din cap și mă duc după ea. O trag puțin în spate și o agăț cu brațul de brâu, apoi o urc pe prima treaptă. Se prinde cu ambele mâini de balustrada de susținere și dispare pe coridorul dintre scaune.

Mă întorc la locul meu și îmi aranjez hârtiile înapoi în ordine.

— Anabelle Johnson! strig iar.

Ziua îmi devine și mai oribilă, când o brunetă tipică zonei în care ne aflăm, ajunge înaintea mea. Mă ia durerea de cap, când îi observ rujul roz de pe buze și pantalonii cu imprimeu de leopard. Își împinge mândră pieptul în față și zâmbește discret – gesturi pe care le prind, dar nu le dau importanță. Îi fac semn din cap să urce și, cu o postură cam înțepată, dispare din raza mea vizuală.

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

Autobuzul trei e deja plin, iar ultimul care trebuie să urce sunt eu. Șoferul închide ușile chiar în urma mea folosindu-se de o manetă de control. Abandonez mapa pe prima banchetă și scot cutia de carton plină cu brățări cu GPS de identificare și supraveghere a elevilor.

Mă apropii de prima elevă și mă aplec să-i prind brățara.

— Nu din nou! se plânge un băiat de undeva din spate. Chiar nu vă puteți abține să nu ne urmăriți ca pe niște deținuți?

Mă încrunt la vorbele lui. Știu cine e. Este Worths și nu este nou aici. A mai fost elev la J. F. Kennedy în primul an, dar a decis să plece în al doilea semestru, iar acum s-a răzgândit brusc și s-a întors la Academie. Mai bine stătea acolo.

— Worths, gura! îi ordon autoritar.

Singurele sunete care se mai aud sunt niște șușoteli și soneriile telefoanelor – care anunță noi SMS-uri. Îi prind brățara cu mișcări rapide și mă ridic.

— Stai ca un om normal pe scaun, îi zic lui Johnson când mă apropii de ea.

Poziția ei – cu picioarele aruncate pe spătarul scaunului din față – mă irită. Rânjește și își întinde piciorul stâng în fața mea. Mârâi enervat și îi prind și ei la gleznă brățara cu GPS. Gestul ei nu merge trecut cu vederea și o plesnesc peste mâinile care căutau să îmi mângâie încheieturile. Face o față ofensată și își întoarce privirea spre geam.

Am douăzeci și patru de ani și știu prea bine genul ei de femeie. Au impresia că, deși sunt tânăr, își pot permite să îmi vorbească la per tu sau să îmi facă avansuri, uitând cel mai esențial lucru.

Sunt instructor la Academie de cinci ani. Am primit rangul de Sergent încă din ultimul an și imediat după terminarea studiilor, am fost angajat. Primul an am lipsit, dar în restul de patru am avut timp să cunosc toate genurile

de oameni, iar Johnson se încadrează perfect în genul care caută o modalitate să scape de plictiseală, dar și să fie mai presus decât restul. Cu siguranță nu și-a ales persoana potrivită de care să se folosească pentru a-și asigura o reputație bună.

Trec mai departe și dau de un alt gen de femeie. Blondina care a întârziat la strigare și m-a lovit cu rucsacul, are privirea ațintită în ecranul mobilului și nu pare să-mi observe prezența sau faptul că aștept să îmi întindă piciorul ca să-i pun brățara.

Pielea foarte bronzată îmi atrage întreaga atenție și mă întreb din ce parte a țării vine. Am văzut mulți elevi venind din diferite direcții, dar nu țin minte ca unul dintre ei să fie mai bronzat decât limita normalului. Ea însă, arată de parcă s-a uns cu ciocolată și știu că nu asta e culoarea pielii sale naturale. După câte îmi dau seama, privind rădăcina firului de păr, e blondă natural. Ideea că ar fi mulatră se exclude fără îndoială.

Montgomery își ferește o şuviță lungă de păr după ureche, descoperindu-și chipul mic. Nu-mi dau seama când ajung să mă uit la ea într-un mod obsesiv. Fata asta ... dar îmi revin rapid în fire cu o scuturare a capului.

— Domnișoară?

Albastrul intens al ochilor săi mari mă privește confuz. Îmi strâng buzele, încercând să îmi abțin o remarcă proastă la adresa neatenției sale – care pare a fi o caracteristică a ei sau mai degrabă un defect – și flutur brățara pe care o țin în mână.

— Întinzi piciorul ăla odată? întreb când văd că tot nu pricepe.

— Pentru ce?

Cei doi băieți așezați pe scaunele din spatele ei chicotesc zgomotos, dar eu mă abțin, deși îmi vine să râd. Mă întreb dacă e de fel aeriană.

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

— Să-ți pun brățara.

— La picior? mă întreabă și mai confuză. Brățara nu se pune la mână? Din câte știu, „bră” vine de la braț.

Și uite așa despică firul în patru și pierde timpul de pomană! Montgomery nu doar că arată ca un copil, ci se și comportă ca unul.

— Întinde piciorul ăla odată! mă răstesc nerăbdător.

Fără alte comentarii, scoate un picior pe coridor. Mă las pe vine și ridic cu un gest brusc tivul blugului – ca să-i descopăr glezna. Îi înfășor brățara după ea și îi blochez încuietorea.

Pun rând pe rând brățările la toți, răstindu-mă adeseori când vreun elev întrece măsura sau comentează, apoi mă întorc la locul meu.

— Cam mulți elevi anul ăsta, vorbește șoferul.

Craig lucrează cu noi de ani buni. Tot el a fost șoferul autobuzului care m-a condus pentru prima oară la Academie – pe atunci în calitate de elev. Are în jur de cincizeci de ani și păr cărunț, dar trebuie să recunosc că se ține bine în ciuda vârstei înaintate.

— Multe fete, spun dezaprobator. E prima oară când se întâmplă ca numărul fetelor să treacă de jumătatea numărului de înscrieri.

— Jay, s-au dus vremurile în care milităria îi privea doar pe bărbați.

Îmi zâmbeste în oglinda retrovizoare, apoi adaugă:

— Să nu uităm că Generalul Consiliului Superior e femeie.

— Eva e una dintre puținele femei care au dovedit că își merită locul, dar tot nu cred că din generația asta va ieși ceva. Poate doar din rândul băieților.

— Domnule?

Glasul deja cunoscut mă face să mă întorc spre Montgomery și să o privesc curios. Se sprijină de spătarul scaunului pe care stau și își trece palma peste frunte.

— Ce s-a întâmplat? vreau să știu.

— Nu mă simt prea bine. Pot să stau aici, în față?

Nici nu arată prea bine. Chipul îi este scăldat în sudoare și e cam palidă. Mă feresc și îi ofer locul de lângă mine – fiind singurul gol din față. Se așază și își lipește capul de geamul care probabil îi aduce o răcoare binevenită.

Scot din buzunar o pastilă pe care am pregătit-o în caz de situații de genul și i-o întind alături de o sticlă cu apă. La început ezită să le ia, dar o privesc dur și îi arăt că nu am răbdare pentru o altă încăpățănare. Înghite pastila rapid, dând peste cap mai bine de jumătate de sticlă. Se șterge la gură cu mâneca – gest care dezvăluie iar tatuajul de pe încheietură. Două litere încâlcite, într-un desen fără rost.

— Ce-i cu ăla? o întreb în doi peri. Nu știi că nu ai voie cu așa ceva la Academie?

— Nu înțeleg cu ce mă încurcă.

Răspunsul ei contradictoriu aproape că mă scoate din minți.

— Te-am întrebat ceva, Montgomery, spun printre dinți.

— Domnule Davis?

O altă voce enervantă mă face să-mi întorc capul și să mă uit nervos spre Johnson. Îmi dau seama că am o problemă personală cu femeile ca ea.

— Ce vrei?

— Și eu mă simt cam rău.

Îmi mijesc ochii spre ea și o văd înghițind în sec. Pare în regulă și, când își mușcă buzele, constat că minte.

— Întoarce-te la loc, nu ai nimic.

— Ba da, domnule! insistă pe ton plângăreț. Mă doare capul și am rău de autobuz. Pot să stau în față?

Mă întorc spre blondina de lângă mine și, spre deosebire de Anabelle, ea chiar pare să se simtă rău. Obrajii i s-au înroșit și bănuiesc că are și febră. Semne bune care prevestesc o răceală zdravănă.

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

— Am zis să te întorci la locul tău! Îi ordon brunetei și aceasta pleacă cu coada între picioare.

Când credeam că situația nu se poate complica, blondina leșină subit. Capul ei cade fără vlagă pe umărul meu și, contrar respirației agitate pe care o avea înainte, acum răsuflă slab.

— Craig, oprește! La dracu'!

Autobuzul oprește la primul popas și toți elevii coboară pentru o recreere scurtă. În schimb, eu rămân și o întind pe Montgomery pe întreaga banchetă și, stropind-o cu apă, încerc să o trezesc.

— Ce a pățit? vrea șoferul să știe și o privește îngrijorat.

— A făcut o alegere proastă când a venit aici. Uită-te la ea! Dacă o simplă răceală o pune la pământ, nu vreau să știu ce se va întâmpla când încep antrenamentele. Parcă o și văd cedând din prima zi.

Clatin din cap sătul și cum apa nu prea funcționează, o lovesc ușor peste obraji. Continui să îi dau palme până când o simt mișcând ușor și Montgomery deschide ochii, privindu-mă confuză.

— Te doare ceva, domnișoară? o întreb.

Cu sprâncenele încruntate, ea doar clatină din cap și se ridică.

— Mă simt bine, mormăie într-un final. Cred că o să răcesc.

— Ai haine de schimb la îndemână? Astea sunt ude.

Încuviințează, iar eu și Craig părăsim autobuzul pentru a-i oferi intimitate. Celelalte două autobuze au oprit în față și Dalia vine spre mine.

Avem o relație care durează de cinci ani. Ne cunoaștem încă de pe vremea când eram elevi și, ocupă ca și mine, postul de instructor și supraveghetor la Academie.

Cu toate că sunt cinci ani lungi de când formăm un cuplu, nu reușesc să-mi dau seama de ce continuăm să o

facem. Lucrurile s-au răcit între noi de o perioadă bună de timp, iar sentimentele devin tot mai absente pe zi ce trece. Nici nu sunt sigur că au fost vreodată acolo.

— De ce ai oprit? mă întreabă curioasă, aranjându-și cămașa.

— A leșinat o elevă, spun și îmi rostogolesc ochii. A prins-o gripa.

— Deja?

Pe mine nu mă miră la fel ca pe ea. Oamenii care locuiesc în partea asta a țării sunt obișnuiți cu clima rece și ploile torențiale. Pot spune că eu unul am devenit imun, dar Montgomery nu e de prin zonă. Nici măcar pe aproape. Bronzul mă duce cu gândul la un colț al țării îndepărtat, unde e mereu soare sau cel puțin, mult mai cald decât în Virginia de Vest. Aici, toamnele sunt răcoroase și ploioase, iar iernile geroase.

— Sper ca Morris să nu-mi „arunce” o fată în grupă, mormăi. În ultimii patru ani am scăpat numai cu băieți, dar a fost ultimul lor an.

— Știi doar că Morris face grupele, nu le alegem noi.

Încuviințez din cap și strâng din buze. Nu mă încântă deloc ideea de a avea o fată în grupă, timp de patru ani de zile. E obositor și dacă le privesc doar.

— Nu contează, spun după un minut întreg. Poate e binevoitor și îmi face o favoare să le țină departe de mine.

Dalia râde scurt, deși e vizibil că se simte deranjată. E și ea femeie.

— Poate ia Shannon mai multe.

Amândoi ne întoarcem spre ușa autobuzului pe care îl supraveghez când blondina se împiedică zgomotos de treaptă. Oftez și îmi las umerii să cadă. E amețită și asta e un alt defect descoperit la ea. Mă întreb câte mai sunt.

E schimbată din cap până în picioare. În locul blugilor negri, are o pereche de pantaloni sport, în picioare poartă

TRATAMENT SPECIAL: ANNA

teniși și și-a completat ținuta cu un hanorac. Cel puțin a făcut un lucru bun și și-a prins pletele absurd de blonde într-un coc dezordonat.

— Te simți mai bine, domnișoară? o întreabă Dalia, purtând pe chip o expresie nedumerită.

Nu vezi prea des blonde prin regiunea asta. Mirarea mi-a fost aceeași ca a ei sau poate mai mare.

— Da, mulțumesc.

Ochii albaștri se mută pe mine și încruntarea sa revine. Mă studiază cu o așa atenție, încât încep să devin stânjenit, dar nu e genul de atenție care să mă deranjeze prea mult. În schimb, atenția pe care mi-o oferă Anabelle, mă irită.

Ne reluăm drumul după alte două minute în care blonda s-a bucurat de aerul răcoros. Se așază și ea pe locul de lângă mine și e atentă numai la telefonul care continuă să răsune la fiecare SMS primit. Nu știu cu cine conversează atât de mult, dar devine enervant.

— Poți lăsa telefonul deoparte sau trebuie să ți-l iau? o întreb după minute bune de tortură în care am încercat să mă relaxez.

Spre fericirea mea, ascunde telefonul în buzunarul hanoracului.

— Mai avem mult până ajungem?

— În jur de două ore, îi răspund.

Îmi las capul să cadă pe spătarul scaunului și închid ochii, doar că momentul meu de liniște durează prea puțin.

— Atât de mult?

Știu că nu voi prinde cel puțin jumătate de oră fără să capăt o întrebare, așa că decid să-i răspund și de data asta.

— Da, atât de mult. De unde vii?

— Atlantic Beach.

O privesc confuz. Evident.

— Florida, adaugă.

Normal că Florida. Nici nu aveam vreo îndoială.